

Fernando Lara

Estava nerviós, esperant dins l'avantdespatx del famós productor. Era incapaç de llegir les revistes que s'a-muntegaven damunt la taula, ni tampoc el diari que duïa. Només aconseguia fregar-se i fregar-se les mans—el seu gest més característic—, i mirar els polsosos cartells de pel·lícules espanyoles dels sei-

xanta i setanta que tapaven les parets. La mitja d'espera se li va fer eterna.

Ja pot passar.

Al seu davant hi va trobar un home major, grassonet, amb perruquí, somriure de tauró: la imatge tòpica del productor amb iot i amistançada. Només li faltava l'havà i qualche retrat delator vora Franco. Es va escarxofar a la seva poltrona, sense cap paraula de disculpa pel retard en rebre'l.

Hem llegit el guió que ens vàreu enviar i estam disposats a produir-vos la pel·lícula- va afirmar amb una inevitable frase de tràmit a què convenia no donar-li massa importància. Per descomptat, no es va plantejar ni un segon si l'havia de tutejar o no, ni li va donar la més mínima explicació del perquè la seva resposta s'havia demorat gairebé un any.

ment, i no estan els temps per arriscar el patrimoni d'un. Farem la pel·lícula si tenim la subvenció anticipada del Ministeri, l'ajuda de la Comunitat als joves creadors i els drets d'antena de televisió. Tenim bons contactes en totes les comissions i podem aconseguir-ho—, va assegurar amb la suficiència de qui se sent capaç de corrompre tot el món.

Tendràs quatre setmanes de rodatge i l'equip que decidim en aquesta oficina. Res de grolleries ni de tècnics a qui els pugen els fums amb exigències. Els actors els cercarem entre els jovejans que surten a les sèries; són barats, i, a més, ja està bé de les cares de sempre, que no venen res. ¡Ah! El pressupost que jo decidesqui considera'l tancat amb pany i forrellat. Si et passes d'un sol metre de negatiu, et despatxaré. No seria la primera vegada...

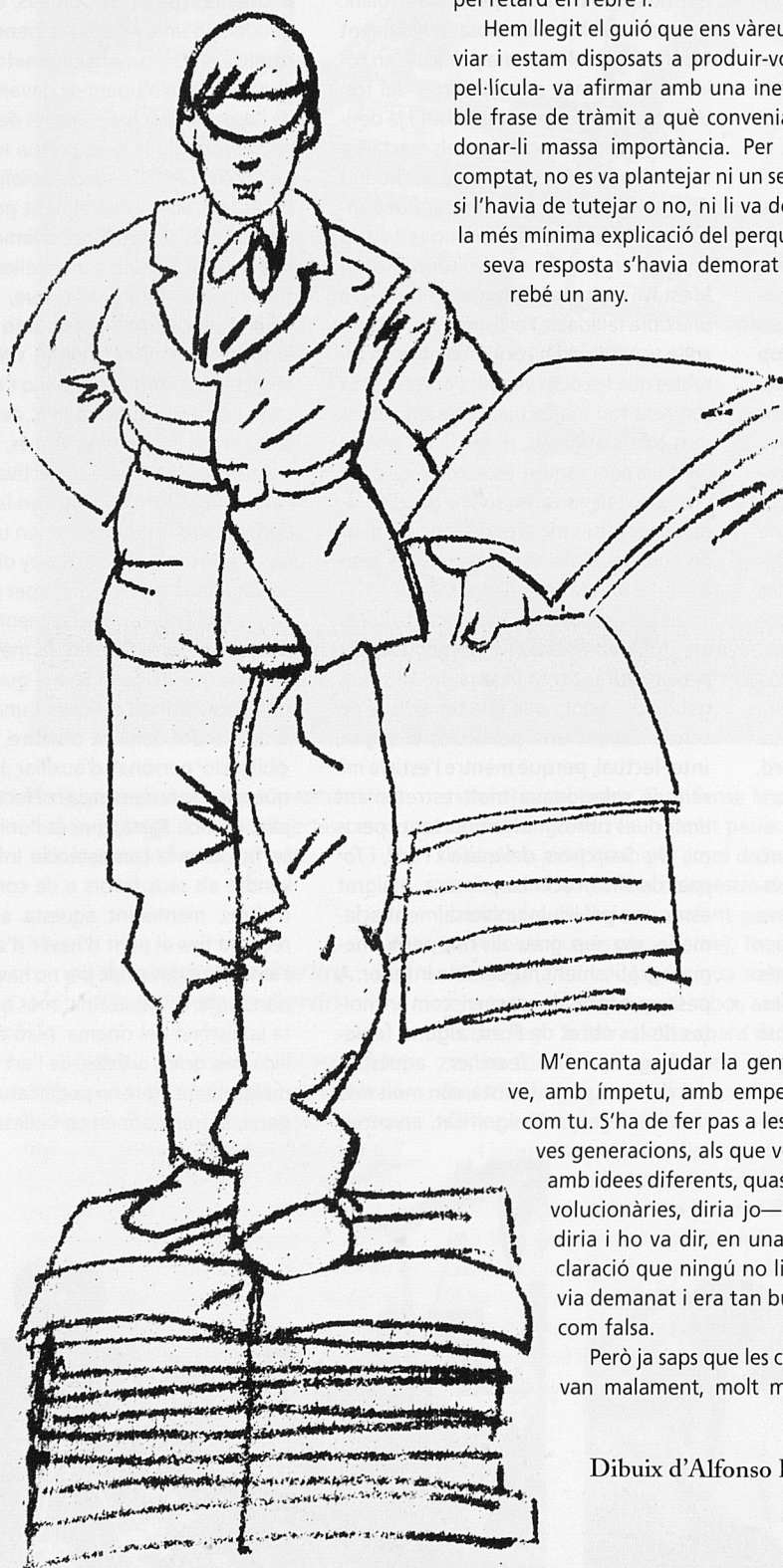
¿Ja ha acabat?, es demanava el jove llicenciat de l'ECAM, mentre anava consumint-se, amorrat a la cadira, sense atrevir-se a obrir boca. Però, no, no havia acabat.

Clar que la cosa es retardarà una mica, perquè s'ha de treballar molt, el teu guió. Té massa localitzacions, massa personatges, massa situacions, i tot això, ja ho saps, és *money, money...* Res de plans generals, que costen un ronyó; res de seqüències nocturnes, que la il·luminació es caríssima i l'equip et demana dietes... Però, no, home, no posis aquesta cara, les modificacions del guió no has de fer-les tu, no en faltaria altra; aquí tenim un equip de païos estupends que tenen més d'experiència que tu.

Es va notar més empetitit que l'escarabat kafià i va entendre, potser per primera vegada, l'autèntic significat del que era convertir-se en carn de canó.

Bé, no t'entretenc més, que tenc un poc de pressa. El cridarem d'aquí a unes setmanes per firmar el contracte. Però abans, quan puguis, m'escris un text sobre la importància que té per a tu que produïm la teva primera pel·lícula. Vull incloure'l en un dossier per a la premsa sobre la política de suport als nous cineastes espanyols que duim en aquesta casa.

En sortir al carrer, va respirar a fons. ¡Quina sort! A la fi, podria fer la seva *opera prima*, com pomposament, sense dubte, l'anomenarien els crítics a l'hora d'escriure la biofilmografia d'un director famós...

M'encanta ajudar la gent jove, amb ímpetu, amb empena, com tu. S'ha de fer pas a les noves generacions, als que veniu amb idees diferents, quasi revolucionàries, diria jo—. Ho diria i ho va dir, en una declaració que ningú no li havia demanat i era tan buida com falsa.

Però ja saps que les coses van malament, molt mala-

Dibuix d'Alfonso Ruano.